

Publicerad 2007-06-06 23:21 av Johan Blixt

ingen historia.

Jag är skyldig honom varje liten stund i ingenstans.

Det är inte så att han bara tänker dö, viskar han

Han ska explodera som ett roman candle

Och sudda ut allting han målat upp.

Han ska rämna varje fasad och han ska

Spränga varje minne de tillsammans har.

Men när han går, fortsätter han,

kommer det inte finnas en enda tanke kvar.

Och han har börjat hata att gå ut och visa sig bland folk

För han tror att alla plötsligt ska försvinna

Och han ska hamna i sin panikrädsla för alltid.

Så då är det lättare att välja bort den chansen och

Istället stirra in i väggen.

För egentligen är det lika spännande som att leva.

Inte alls.

Hon är en vacker sjukdom med öronhallucinationer

och ett skratt som han nästan vill kalla sitt eget,

för det är hans hemlighet.

Hon slutar aldrig le och slutar aldrig försöka

Och allt han gör är att gnissla med tänderna

Och skrika svagt tillbaka

Han är tacksam men kan inte visa det.

Hon är underbar och kan inte dölja det.

Han har tröttnat på att vara destruktiv för han har kommit på

Att det ändå inte gör någon skillnad.

Han känner ändå inte något, och försvinner han så är det

Bara tillfälligt.

Så inget rakblad i världen och inga tabletter i världen

Kan skada honom tillräckligt utan att han dör.

Så han lever i ett sånt där mellanting, någon slags

Gråzon i verkligheten.

Utan att han vet vad som egentligen finns och egentligen inte.

Han har skrivit gång på gång att ”detta är sista gången”

Men han har aldrig kommit någonvart ändå.

Inte mer än att han har blivit inlåst.

Han är en feg jävel, hur han än gör.

Och han är inte skyldig mig något men jag är skyldig
honom allt.

Jag är skyldig honom varje liten stund i ingenstans.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Blixt med Poeter.se id #2869 innehar upphovsrätten